

«Porpra» d'Ivan Belzunce Guillermo

Relat guanyador del concurs [«Imagina un amor»](#) en la categoria d'adults de l'edició 2021.

Va trobar el dildo dins l'armari que compartien a l'habitació de matrimoni. Feia gairebé dues setmanes que no la trepitjava. Des que l'Àlex el va deixar, ell dormia entre caixes de cartró polsegoses al sofà del menjador. Aquell matí, quan va rebre la trucada dels xicots de la mudança, va haver de fer el cor fort i entrar en aquella habitació per última vegada.

L'armari era gairebé buit. L'Àlex en va tenir prou amb una sola tarda per endur-se les seves coses. Havia mantingut l'esperança de trobar alguna camisa vella o un parell de calçotets esfilagarsats que hagués deixat enrere amb les presses. Ara que es veia abocat a tornar a casa de la seva mare, qualsevol deixalla serviria com a tòtem testimonial de la seva relació. Necessitava demostrar al món exterior que el que havia passat entre aquelles quatre parets no era producte de la seva imaginació, que algú havia triat passar tres anys amb ell, per difícil que fos de creure. A l'armari no hi va trobar res. Bé, res excepte una petita bossa de vellut negre.

Va buidar-ne el contingut sobre la catifa del menjador. Un dildo de color porpra va caure rebotant fins a quedar estès a terra. Va fer un somriure desesperat, tot recordant el dia del seu primer aniversari. L'Àlex se sentia culpable per les nombroses guàrdies a l'hospital i va pensar que un fal·lus de silicona violeta li faria de company de llit gairebé tan complidor com ell mateix. Quin imbècil, va pensar. Tot i que no feia més d'un pam de llarg, no era la mena de tòtem que podia endur-se a casa de la mare. Va agafar el penis de plàstic i el va llançar ben lluny, només per veure'l tornar rodolant al seu costat com un cadell desatès. El va collir amb delicadesa. La ventosa de la base li acaronava el palmell de la mà. D'acord, li va dir, te'n mors de ganes. I, ben mirat, ell també. Va plantar el dildo a la paret del menjador, a l'alçada de la cintura, i es va despullar.

Cinquanta metres quadrats de setè pis al barri de Sant Antoni li feien l'amor. O li feia l'amor a cinquanta metres quadrats de setè pis al barri de Sant Antoni, segons es miri. Li bullien la sang, els budells i els genolls. Va pensar en totes les vegades que l'Àlex havia estat dins seu i es va adonar que no les sabia separar, eren totes un mateix garbuix de pell i de pèl, de saliva i de nafres i, a partir d'aquell moment, també de silicona porpra.

Quan va acabar, va anar a rentar-se a l'aigüera de la cuina. En tornar al menjador, el dildo continuava allà, erecte. Aquell coi de penis de plàstic no volia deixar anar la paret. La ventosa de la base s'aferrava a l'estucat beix com el tentacle d'un pop als esculls de corall. Inamovible. Va provar de retirar-lo amb les dues mans. Van rrelliscar. El segon intent, ganivet de serra en mà, va resultar igual d'inútil. Un martell, potser? No es va voler arriscar. La darrera cosa que desitjava era la senyora Paquita picant a la porta perquè els cops no la deixaven sentir la novel·la.

Assegut a terra, mirava la paret dotada d'aquell membre sense sang. El menjador brandava l'erecció artificial com una burla. Es va incorporar d'un salt i va remenar dins la capsa d'eines fins que va treure unes alicates rovellades. Va tallar les cordes d'estendre la roba, a la finestra del celobert, i les va lligar a la base del dildo. Va agafar l'altre extrem de la corda ben fort, amb les dues mans, i va inspirar fondo. Tres, dos, un...

Plaf! Va caure de cul, amb la corda encara entortolligada a les mans. El penis de plàstic havia cedit. El menjador, per fi, eunuc. L'alleugeriment va durar poc: allà on havia fixat el dildo, ara hi havia un forat. Abraonant-s'hi, astorat, va fer l'espieta.

La senyora Paquita era a l'altra banda, asseguda en una butaca que semblava empassar-se-la. La remor d'Amar es para sempre l'havia sumida en una son profunda. De cop, un ull gegantí va tancar l'escena.

—Necessites ajuda?
Va tornar a caure de cul.

—Perdona, no et volia espantar —l'ull gegantí es va enretirar—. Soc el cuidador de la senyora Paquita. He sentit un soroll i de sobte hi havia un forat al costat de la tele.

El va reconèixer. Es creuaven a l'escala, de tant en tant. Acostumava a fer-li un gest que mai no va entendre, com arrufant els llavis cap a un costat i esbiaixant la mirada amb un... amb un... Ara que el tenia emmarcat entre guix, maó i runa, aïllat de qualsevol altra referència, ho va entendre: el cuidador de la senyora Paquita sempre el saludava amb un somriure. Va voler dir-li el seu nom però el so estrident d'un timbre li va ofegar la veu. Es va aixecar i va córrer cap a l'interfon. Els xicots de la mudança s'esperaven al carrer.

—No és aquí —va dir i, sense penjar l'aparell, va córrer a agafar les claus. Es va aturar un instant davant la porta i va girar cua. Va recollir el dildo, encara estès sobre l'estora del menjador, i el va guardar de nou a la bosseta de vellut. Va obrir la finestra que donava al carrer, va inspirar fondo i la va llançar daltabaix amb totes les seves forces. La finestra va quedar oberta i va generar un corrent d'aire que va travessar la porta, va envair el replà i va continuar fins al pis del costat on, a contrallum, algú l'esperava.